

FŐVÁROSI ÍTÉLŐTÁBLA

18.Pf.21.360/2016/4. szám

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Czeglédy és Társai Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Czeglédy Csaba ügyvéd; címe) által képviselt **felperes neve** (címe) felperesnek - a Kálmán, Szilasi, Sárközy és Társai Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Sárközy Szabolcs ügyvéd; címe) által képviselt alperes neve (címe) alperes ellen személyiségi jog megsértése miatt indított perében a Fővárosi Törvényszék 65.P.24.445/2015/14. számú ítélete ellen az alperes részéről 15. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az államnak, az illetékes állami adóhatóság felhívására 48 000 (negyvennyolcezer) Ft fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

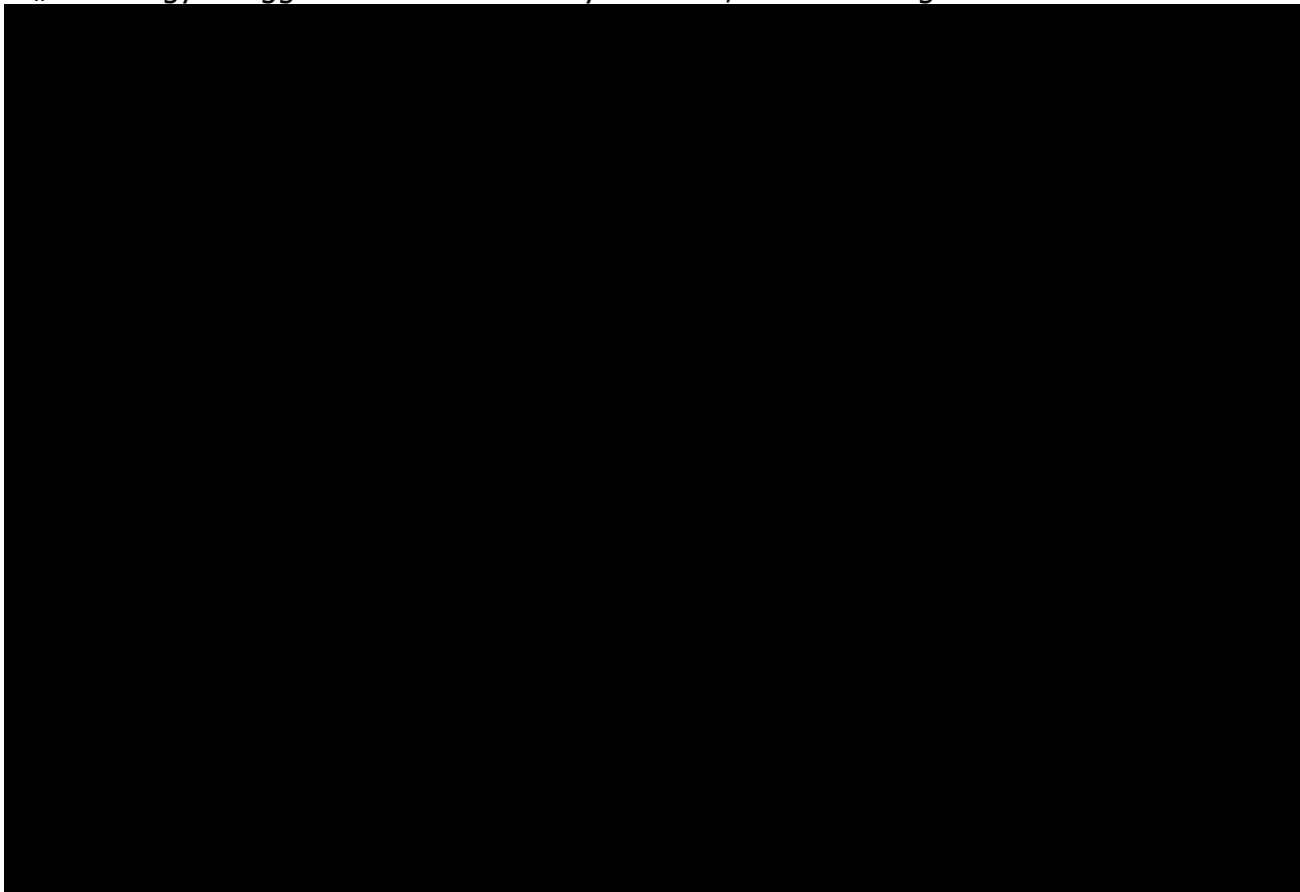
I n d o k o l á s

A felperes néhai **K. R.** klubigazgatósága idején a **X R** Egyetértés Atlétikai Club) vezetőedzőjeként dolgozott. Több más volt futballista mellett terheltje a sajtóban „bundabotránnyként” hívott büntetőeljárásnak.

K. R. az őrizetbe vételét követően öngyilkos lett. Voltak olyan játékosok, akik a halála után **K. R.**-re tettek terhelő vallomást. A felperes mind gyanúsítottként, mind vádlottként tett vallomásaiban **K. R.** „bundaellenességéről” nyilatkozott, emellett saját személyét illetően is vitatta a vádiratban foglaltakat, és tagadta a bűnösségét.

A felperes részvételével zajló büntetőeljárást széleskörű médiaérdeklődés kísérte, a „bundabotránnyról” számos cikk jelent meg.

2015. szeptember 11-én az alperes által kiadott **Y** című napilap online felületén, a weboldalon, másnap, 2015. szeptember 12-én a nyomtatott **Y** című napilapban megjelent a „**K.i** özvegét faggatták a bundabotrányról” című, alábbi szövegezésű cikk:

A cikk - illusztrációként - három fényképfelvételt is közölt: az egyiken **K. R.** szerepel **X**-os kabátban, alatta az alábbi szöveg áll: „**K. R.** öngyilkos lett. A játékosok közül többen állítják, **K.i** volt a bundázás megrendelője, s a meccset követően ő osztotta szét a pénzt a csapattagoknak. Az elhunyt özvegye azonban tegnap, szemtől szembe cáfolta ezeket az állításokat.”

A második kép a büntetőügy elsőfokú tárgyalásán, a tárgyalóteremben készült, azon a bíróság tagjai, a védők, illetőleg **K. R.** özvegye mint tanú látható állva és a vádlottak ülve. **K. R.** özvegye a bírónak háttal, a tanúrács szélébe kapaszkodva a vádlottakat nézi. A kép alatt az alábbi szöveg olvasható: „**I.** asszony, **K.i** özvegye a bíróságon nézett szembe azokkal, akik férjét bundázással vádolják.”

A harmadik kép szintén a tárgyalóteremben készült, azon a vádlottak láthatóak, akik ülnek, többen a fejüket fogják és mosolyognak. A kép alatt az alábbi szöveg olvasható: „a pénteki tárgyalási napon a vádlottak még nevetgéltek is - később kínosan érezhették magukat.”

A felperes az idézett cikkben közölt azon állítás miatt, miszerint

Az alperes 2015. szeptember 16-án a www..... weboldalon, valamint a **Y** című napilap 2015. szeptember 17-i számában (a sportrovatban) az alábbi helyreigazító közleményt tette közzé:

„Helyreigazítás - A 2015. szeptember 12. napján »K.i özvegyét faggatták a bundabotránnyról« címmel megjelent cikkünk tartalmi részében azt a valótlan tényt állítottuk: **felperes neve** úgy taktikázik, hogy **K. R.re** tesz terhelő vallomást, illetve hogy **K. R.re** fog mindent.

Ezzel szemben a valóság az, hogy **felperes neve** semmilyen terhelő vallomást nem tett **K. R.re**, sőt **felperes neve** az, aki vallomásai során védelmébe vette az elhunyt klubigazgatót."

Az alperes a helyreigazítást nem a felperes kérelmének megfelelően teljesítette (a helyreigazító közleményt nem a közlés legelején keretben, hanem önálló elérési útvonalon közölte), ezért a felperes sajtó-helyreigazítási pert indított az alperes ellen.

A Fővárosi Törvényszék 2015. október 8. napján hozott, 25.P.23.971/2015/6. számú ítéletében kötelezte az alperes szerkesztőségét, hogy 5 napon belül az általa szerkesztett portálon a 2015. szeptember 11-én megjelent, „K.i özvegyét faggatták a bunda botránnyról" című cikkel azonos elérési útvonalon, a cikk legelején tegye közzé az alábbi közleményt mindaddig, amíg a sérelmezett közlés elérhető, de legalább 30 napig: „Helyreigazítás. A 2015. szeptember 11. napján »K.i özvegyét faggatták a bundabotránnyról« címmel megjelent cikkünk tartalmi részében azt a valótlan tényt állítottuk, hogy **felperes neve** úgy taktikázik, hogy **K. R.re** tesz terhelő vallomást, illetve hogy **K. R.re** fog mindent. Ezzel szemben a valóság az, hogy **felperes neve** semmilyen terhelő vallomást nem tett **K. R.re**, sőt, **felperes neve** az, aki vallomásai során védelembe vette az elhunyt klubigazgatót."

A felperes módosított

Az alperes a kereset elutasítását és a felperes perköltségben történő marasztalását indítványozta.

Érdemi ellenkérelmében kifejtette, hogy a sérelmezett mondat feltételes módú és jövő idejű (erre utalnak a „felvetődött", a „talán" és a „majd" kifejezések is).

Az a tényállítás, miszerint a felperes neve is többször felmerült a büntetőeljárás során (magában a vádiratban is), valós közlés. Az is valós állítás, hogy több vádlott **K. R.re** nézve terhelő vallomást tett. Szintén megfelel a valóságnak az az alperesi állítás is, hogy a „**X** mérkőzéseit vezetői parancsra csalták el a játékosok". Ezt tanúvallomásaiban maga a felperes mondta, ahogy azt is, hogy „soha, egyetlen egyszer nem mondhatta az ő társaságában, hogy a következő meccs bunda lesz, de utóbb kiderült számára, hogy ez csak színház volt a részéről." Az első idézett közlés a www....., a második pedig a www.....<<http://www.....>> weboldalon megjelent cikkben szerepelt.

Az alperes szerint a sérelmezett cikkben foglalt, mindössze egyetlen mondat a felperes megítélését - aki az egyik korábbi interjúban maga is úgy nyilatkozott, hogy „ő a bundaügy arca", „egy ideális balek, aki elviszi a balhét", „vége az életének, törölték a magyar labdarúgásból" - nem rontotta, neki „többletkárokat" nem okozott.

A Fővárosi Törvényszék 65.P.24.445/2015/14. számú ítéletében megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes becsületét és jóhírnevét a kiadásában megjelenő **Y** című napilap 2015. szeptember 12-i számában, s ezt megelőző napon az általa üzemeltetett **y.hu** internetes lapban valótlanul azt állítva, hogy egyes vádlott-társaihoz hasonlóan ő is úgy taktikázik, hogy mindent a néhai klubigazgató, **K. R.** nyakába varr, s ezzel az öngyilkosságát a javára fordítaná. Az alperest eltiltotta a további jogsértéstől, és kötelezte, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 750 000 Ft sérelemdíjat, valamint 75 000 Ft perköltséget, ÁFA-val terhelten. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította, és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 15 000 Ft eljárási illetéket, a további le nem rótt 45 000 Ft eljárási illetéket az alperes köteles megfizetni az államnak, szintén külön felhívásra.

Indokolásában a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. Törvény 2:42. §-át, 2:45. §-ának (1) és (2) bekezdéseit, a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 4. §-át, 164. §-ának (1) bekezdését és 206. §-ának (1) bekezdését, a Kúria PK 12. számú állásfoglalásának II. és III. pontjait, illetőleg a PK 14. számú állásfoglalását felhívva kifejtette, hogy a bíróságnak abban kellett állást foglalnia, hogy az alperesi helyreigazítás ténye, illetve a **y.hu**-n való nem megfelelő formában történt helyreigazítás miatt született bírói ítélet milyen kötőerővel bír a felperesi keresettel sérelmezett kijelentés megítélése vonatkozásában, így az alperes alappal védekezhete a helyreigazítási közleményben és a bíróság jogerős ítéletében foglaltaktól eltérően azzal, hogy nem állította, hogy a felperes úgy taktikázik, hogy **K. R.**-et „beterheli”, hanem ez „felvetődött”, azaz ez különböző sajtóorgánumokban megjelent hír volt, és az alperes erről számolt be.

A törvényszék álláspontja szerint a sajtó-helyreigazítási perben hozott ítélet a Pp. 4. §-a értelmében a bíróságot annyiban köti, hogy a bíróság a vitatott „felvetődött” és „taktikázik” kijelentéseket valótlan tényállításként értékelte.

A bíróságnak jelen személyiségi jogi perben azt kellett vizsgálnia, hogy a valótlan kijelentést tartalmazó alperesi közlés sértő tartalmú állítás-e, illetve értékelhető-e megalázó, durva, lealacsonyító vagy bántó véleményként.

Az alperes jelen perben azt sem tudta igazolni, hogy a különböző sajtóorgánumokban a felperes személye vonatkozásában felvetődött a **K. R.** terhére való vallomástétel. Tanúvallomásában a **....hu**-n megjelent írás szerzője sem erősítette meg, hogy sportújságírói körökben az terjedt volna a felperesről, hogy **K. R.**-re vallott, sőt, a sportújságírók úgy tartották számon a felperest, mint aki nem tett terhelő vallomást. A sajtóban tehát nem vetődött fel, hogy a felperes „beterheli” **K. R.**-et, illetőleg nem is taktikázott így, ezért ez valótlan tartalmú állítás, még akkor is, ha az alperes a felvetődött „homályosító” kifejezést használta. A felperes a becsatolt büntetőbírósági tárgyalási jegyzőkönyvek tanúsága szerint **K. R.**-et a védelmébe vette. Mindezekből következően az az alperesi állítás is valótlan, illetőleg személyiségi jogot sértő, hogy a felperes mindent a néhai klubigazgató „nyakába varrva” a néhai öngyilkosságát is a maga javára kívánta fordítani. A törvényszék szerint az alperes a „focis társadalom” szűkebb berkeiben, de azon kívül is, egy átlagolvasó számára úgy tüntette fel a felperest, mint aki „beterhelte” a halott klubigazgatót, illetve halálának a tényét a saját javára kívánja fordítani. Az alperes igaztalanul tette ki a felperes személyének a megítélését súlyosan, erkölcsi alapokon romboló vélekedésnek. Ez az alperesi felperes-ábrázolás amellet, hogy sérti a felperes

jóhívnevét, alkalmas volt a felperes becsületének a megsértésére is.

A törvényszék szerint az az alperesi érvelés, miszerint a felperes megítélését leginkább a büntetőeljárás ténye roncsolta, „légből kapott”. Annak van jelentősége, hogy a felperest az alperesi közlés hitvány embernek tünteti fel. Ezt a hatást az alperes azzal is fokozta, hogy az interneten megjelent közlés bevezetőjében azt írta, hogy „a bundavádlottak szerint a vezetőedző intézte a csalás pénzügyeit”, továbbá a cikk illusztrációjaként egy olyan fotót használt, amelyben a felperes és vádlott-társai **K. R.** özvegyével szemben állnak a tárgyalóteremben, amelynek az az üzenete, hogy a vádlottak kihasználják az özvegy férjének a halálát.

A törvényszék szerint az okozott sérelmet a helyreigazító közlemények nem orvosolják, ezért a jogsértés megállapítása mellett az alperest eltiltotta a további jogsértéstől, és sérelemdíj megfizetésére is kötelezte.

A sérelemdíj összegét 750 000 Ft-ban határozta meg; immateriális hátrányként értékelte, hogy a felperes az alperesi cikk miatt magyarázkodásra kényszerült, az élete részeként számon tartott **K. R.** özvegye irányába külön is magyarázkodnia kellett, továbbá az özvegy a sajtómegjelenés után a felperes büntetőjogi felelősségét megalapozó tény cáfolatára alkalmas fontos bizonyítékot nem bocsátott a felperes (és **E. K.**) rendelkezésére. Figyelembe vette, hogy a felperes a követelt összeg után késedelmi kamatigényt nem érvényesített, továbbá azt is értékelte, hogy az alperes egy országos megjelenésű, széles körben olvasott napilap, a „bundabotrányt” pedig széleskörű társadalmi érdeklődés övezte. A bíróság az alperes oldalán olyan körülményt nem tudott értékelni, amely a megfelelően gondos, több forrásból történő hírellelőrzést támasztotta volna alá. Az alperes újságírója - a felperes nyilatkozata szerint - figyelemmel kísérte a tárgyalásokat, így jobb tudomása ellenére állította azt a felperesről, hogy ő is „beterhelte” a néhai klubigazgatót, és a halálát a saját javára fordíthatja.

A perköltségviseléssel kapcsolatos döntését a Pp. 81. §-ában és a 32/2002. (VIII. 22.) IM rendeletben foglaltakra alapította. A 60 000 Ft összegű kereseti illetéket a pernyertesség-pervesztesség arányában osztotta meg a felek között.

Az elsőfokú ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben annak megváltoztatását, és a felperes keresetének az elutasítását, valamint a felperes perköltségben marasztalását kérte.

Álláspontja szerint a törvényszék a tényállást teljes körűen tárta fel, ám abból helytelen jogi következtetésre jutott. Hangsúlyozta, hogy a felperes egy rendkívül nagy sajtóvisszhangot kiváltó, több éve folyamatban lévő büntetőeljárás terheltje; a büntetőeljáráshoz kapcsolódóan megszámlálhatatlan mennyiségű közlemény jelent meg. Jelen per tárgya egyetlen cikk, amely feltételes módon és jövő időben beszél a felperesről. Az alperes nem állította, hogy akár a megvádolt játékosok, akár felperes taktikázott, ahogy azt sem, hogy mindent a néhai klubigazgató nyakába varrt. Az alperesi közlés mindössze annyi, miszerint felvetődött, hogy ez a jövőben esetleg, talán be fog következni, illetve bekövetkezhet. Az alperes kizárólag arról számolt be, hogy korábban napvilágot láttak a cikkben foglalt találgatások, ami tényszerűen igaz és a perben bizonyításra is került. A taktikázás lehetősége különböző fórumokon már az alperesi cikk megjelenését megelőzően is felmerült. Álláspontja szerint az alperes bizonyította a cikkben foglaltak valóságtartalmát, nevezetesen azt, hogy voltak ilyen találgatások, azok tehát igenis felvetődtek.

Az alperes szerint becsületsértő közlésnek csak az olyan vélemény, bírálat, illetve értékítélet minősülhet, amely kifejezőmódjában indokolatlanul bántó, és a személy társadalmi megítélésének a hátrányos befolyásolására alkalmas. Megítélése szerint a per tárgyává tett egyetlen mondat nem minősül ilyennek.

A törvényszék által megítélt 750 000 Ft összegű sérelemdíjat eltúlzottnak tartotta, álláspontja szerint a felperes javára 250 000 Ft-nál magasabb összegű sérelemdíj megállapítása nem indokolt. A „bundabotrány” Magyarország egyik legnagyobb érdeklődésre számot tartó büntetőügye, amely több mint 5 év után jutott el az elsőfokú ítéletig. Az, hogy a büntetőügy iránti érdeklődés felerősödött, nem az alperesi cikk megjelenésével függ össze, hanem egyértelműen ahhoz köthető, hogy a bíróság meghallgatta a néhai klubigazgató özvegyét.

A felperes nem terjesztett elő fellebbezési ellenkérelmet.

Az ítélet tábla a fellebbezést a Pp. 256/A. §-a (1) bekezdésének f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el, a Pp. 253. §-ának (3) bekezdése értelmében nem érintette az elsőfokú ítéletnek a keresetet a marasztalást meghaladóan elutasító rendelkezését, és a fellebbezést nem találta alaposnak.

A törvényszék a tényállást - megfelelő terjedelmű és irányú bizonyítást lefolytatva - a jogvita elbírálásához szükséges mértékben feltárta, abból helyes jogi következtetéseket vont le, amelyeket az ítélet tábla mindenben és maradéktalanul osztott, pusztán a fellebbezésben írtak miatt rögzíti az alábbiakat:

Az elsőfokú bíróság helyesen hívta fel a Legfelsőbb Bíróság Polgári Kollégiumának a személyiségi jog megsértése miatt indított perekre is irányadó 14. számú állásfoglalását, miszerint nincs helye sajtó-helyreigazításnak, ha a sajtószerv valamely büntető eljárás jogerős befejezése előtt a valóságnak megfelelően tájékoztatta olvasóit a vádirat tartalmáról, a nyilvános tárgyalásról vagy a nem jogerős büntető bírósági ítéletről. A sajtó a büntetőügy jogerős befejezése előtt is jogosult tájékoztatni az olvasót a büntetőügy adott állásának megfelelően. Ha a sajtóközlemény megfelel a vádirat, büntetőítélet tartalmának, azt valósághűen ismerteti, nem lehet sajtó-helyreigazítást kérni. A sajtó-helyreigazítási perben nincs lehetőség annak vizsgálatára és megállapítására, hogy az érintett személy elkövette-e a terhére rótt cselekményt. Ebben az ügyben a büntető bíróság hivatott dönteni.

A Kúria Pfv.IV.20.613/2016/3. számú határozatának indokolása szerint a PK 14. számú állásfoglalás nyomán kialakult ítélkezési gyakorlat alapján a sajtó nem csupán a vádirat tartalmáról, a nyilvános tárgyalásról vagy a nem jogerős bírósági ítéletről, hanem a feljelentésről, a büntetőeljárásban tett tanúvallomásról is tájékoztathat az eljárás jogerős befejezése előtt anélkül, hogy az abban foglalt tényállítások valóságát bizonyítani lenne köteles.

Nem tekinthető jogsértőnek, ha a sajtóközlemény a vád tárgyát képező cselekményt vagy a vád tartalmát, a büntetőeljárás adatait és részmozzanatait nem jogi, hanem köznyelvi kifejezésekkel írja le (BH1986.142.), vagy arról „a bulvársajtó eszközeivel” tudósít (pl. aljas

indokból, előre kitervelten, több ember sérelmére, részben sok ember életét veszélyeztetve, részben 14. életévét be nem töltött személy ellen elkövetett emberölés vádlottját „brutális sorozatgyilkosnak” nevezi - a Kúria Pfv.IV.20.169/2015/6. számú határozata), vagy szó szerint idézi egy büntetőeljárás „koronatanújának” vallomásából a felperesre vonatkozó részeket (a Kúria Pfv.IV.20.613/2016/3. számú eseti döntése).

Az ítélet tábla álláspontja szerint a felperes által sérelmezett, „ i özvegyét faggatták a bundabotrányról” című cikkében az alperes kétségkívül özvegyének a tanúvallomásáról tájékoztatta az olvasókat, ám azt azzal is megtoldotta, hogy „

A Magyar Újságírók Országos Szövetsége újságírói etikai kódexe 4. §-ának 4.1. pontja kimondja, hogy az újságíró és szerkesztő írásban, online alkotásban, műsorban szándékosan vagy gondatlanságból valótlanosságot nem állíthat, köteles a tényeket és adatokat az adott helyzetben elvárható gondossággal ellenőrizni.
<https://muosz.hu/kodexek/ujsgairoi-etikai-kodex/>

Az ítélet tábla álláspontja szerint a törvényszék a büntetőeljárás adatai alapján helyesen vonta le azt a következtetést, hogy az alperes újságírója az inkriminált cikkben a gondos, több forrásból történő hírellelőrzést elmulasztva, a büntetőeljárásban ténylegesen felmerült adatra történő utalás nélkül állította azt, hogy felvetődött: a felperes más vádlott-társaihoz hasonlóan talán úgy taktikázik, hogy majd mindent a néhai klubigazgató, **K. R.** nyakába varr, s ezzel az öngyilkosságát a javára fordítaná.

Az ítélet tábla szerint az adott helyzetben elvárható gondosságnak nem felel meg, és a felelősség alóli mentesüléshez sem vezethet az az alperesi védekezés, hogy a cikk megjelenése, közzététele előtt a **K. R.** halálához kapcsolt, a felperes vonatkozásában a büntetőeljárás adataival alá nem támasztható, „képzettársítás” (nevezetesen, hogy a vádlottak „beterhelik” a néhait) más sajtóorgánumban már megjelent.

Ha az alperes újságírója a „felvetődött” kifejezés használatával arra kívánt (volna) utalni, hogy a „taktikázás” nem a büntetőeljárás általa ismert adatai alapján, hanem sajtóberkekben merült fel, akkor az alperes a felperes vonatkozásában mint valótlan tényállítás híresztelője felelne a személyiségi jogi jogsértést. A törvényszék azonban - a lefolytatott bizonyítási eljárás adatai alapján - azt állapította meg, hogy az alperes nem tudta igazolni, hogy a különböző sajtóorgánumban a felperes személye vonatkozásában felvetődött a **K. R.** terhére való vallomástétel. Tanúvallomásában ahu-n megjelent írás szerzője sem erősítette meg, hogy sportújságírói körökben az terjedt volna a felperesről, hogy **K. R.**-re vallott, sőt, a sportújságírók úgy tartották számon a felperest, mint aki nem tett terhelő vallomást.

Miután a büntetőeljárás adatai alapján sem „vetődött fel” az alperes által hivatkozott felperesi magatartás, ezért az alperesi állítás ebből a szempontból is valótlannak bizonyult.

A személyiségi jogi jogsértés megvalósulása szempontjából irreleváns, hogy az alperes újságírója feltételes módon fogalmazott, ahogy az is, hogy jövő idejű kifejezéseket is használt.

Személyiségi jogot sérteni feltételes módú fogalmazással, vagy akár kérdő mondatl is lehet, ha a közlésben írt sejtetések vagy vélt összefüggéseket - a közlés egészében - egy átlagolvasó tényállításokként értékelheti. (Ezzel kapcsolatos okfejtést tartalmaz a Debreceni Ítéltábla Pf.I.20.081/2015/7. számú és Pf.I.20.493/2012/7. számú határozatainak az indokolása.)

Az ítéltábla álláspontja szerint a felperes által sérelmezett cikk egészéből egy átlagos tájékozottságú újságolvasó levonhatta azt a következtetést, hogy a felperes úgy taktikázik, hogy mindent a néhai klubigazgató nyakába varr, és az öngyilkosságát a maga javára kívánja fordítani.

A törvényszék tehát helyesen minősítette az inkriminált közlést valótlan tényállításnak, s helyesen vont le azt a következtetést is, hogy annak megtételével az alperes nemcsak a felperes jóhírnevét, hanem a becsületét is megsértette. Indokait a fellebbezésben írtak miatt az ítéltábla mindössze annyival egészíti ki, hogy „becsületnek tekinthető az egyén erkölcsi értéke, a személyiség »immanens« értéke, amit saját magatartásával érdemel ki, életével, korábbi életvitelével, korával, állásával, szakmai tevékenységével és ezek alapján a társadalmi életben tett cselekedeteivel maga szerez meg.” /Csehi Zoltán: A bűnügyi tudósítások kérdései a sajtószabadság és a személyiségi jog védelme között. In: Csehi Zoltán - Koltay András - Navratyil Zoltán (szerk.): A személyiség és a média a polgári és a büntetőjogban. Complex Kiadó, Budapest, 2014. 77. o.)

„A jóhírnév és a becsület együttesen is sérülhet, ha a valótlan tényállítás sértő, és a jogsértő magatartás bántó is.” (Csehi Zoltán: i. m. 80. o.)

Az a valótlan tényállítás, hogy egy vádlott úgy taktikázik, hogy mindent egy időközben elhunyt személy (aki edzőkénti működése idején a klubigazgatója volt) „nyakába varr”, s ezzel az öngyilkosságát a maga javára kívánja fordítani, a közfelfogás szerint is sértő tartalmat hordoz; irreleváns, hogy a felperessel szemben a cikk megjelenésekor büntetőeljárás volt folyamatban, ezzel a valótlan közléssel ugyanis - ahogy a törvényszék helyesen meg is állapította - az alperes a felperest hitvány embernek tüntette fel, amely a jóhírneve mellett sérti a becsületét is.

A törvényszék helyesen alkalmazta a személyiségi jogi jogsértés felróhatóságtól független szankcióit, s a Pp. 206. §-a (3) bekezdésének megfelelő alkalmazásával, a felperest ért, helyesen megállapított immateriális sérelmek jellegével és súlyosságával arányban állóan állapította meg a felperesnek járó sérelemdíj összegét.

A felperes a környezetében magyarázkodásra kényszerült, az pedig, hogy őt a cikk hitvány, jellemtelen embernek állította be, köztudomású tényként bizonyítottanak elfogadható lelki sérelmet okoz.

Az ítéltábla a sérelemdíj összegével kapcsolatban - összehasonlításra alkalmas voltára tekintettel - felhívja a Győri Ítéltábla Pf.I.20.600/2014/3. számú ítéletét, amelyben a bíróság egy „bundaügy” miatt indult büntetőeljárásban terheltként nem érintett, ismert volt

futballistának, későbbi edzőnek, akiről egy internetes sajtótermék egy tanúvallomást a valóságtól eltérően ismertetve valótlanul azt állította, hogy ő is „bundázott”, az ítélelhozatalakori értékviszonyok alapján 2014-ben 1 500 000 Ft nem vagyoni kártérítést ítelt meg.

Az ítéltőábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által a felperesnek megítélt, kamat nélküli sérelemdíj indokolt és egyben szükséges mértékű is a felperest ért nem vagyoni sérelmek kompenzálásához, annak leszállítására az ítéltőábla nem látott lehetőséget.

Mindezekre tekintettel az ítéltőábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett rendelkezéseit a Pp. 253. §-a (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Másodfokú perkölségként a felperes által előterjesztett fellebbezési ellenkérelem hiányában a fellebbezési illeték merült fel, amelynek összegét az ítéltőábla az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. §-ának (1) bekezdése és az Itv. 46. §-ának (1) bekezdése alapján 48 000 Ft-ban állapította meg, s annak megfizetésére a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése, valamint az Itv. 74. §-ának (3) bekezdése alapján alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése és 15. §-ának (3) bekezdése értelmében az eredménytelenül fellebbező alperest kötelezte.

Debrecen, 2017. április 12.

Dr. Csikiné dr. Gyuranecz Márta s.k. a tanács elnöke, Dr. Bakó Pál s.k. előadó bíró, Dr. Pribula László s.k. bíró

A

kiadmány hitelül:

tisztviselő